

Bizim Evde Ramazan

Nurdan
Damla

HOS GELDİN
VA SENİN RAMAZAN

Nurdan Damla

Yazar, 1963 yılında Erzurum'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi'nde eğitim gördü.

Şiir, roman, hikâye, makale ve denemeleri küçük yaşlardan itibaren çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı. Yazarın yazmış olduğu birçok tiyatro oyunu sahnelendi. Özellikle şiir ve hikâye dallarında çeşitli ödüller kazandı.

Çocuk hikâyeleri, şiir, roman, gezi notları ve deneme dallarında muhtelif eserleri olan yazar, 365 Günde Sevgili Peygamberim kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği tarafından 2007 Yılı Çocuk Edebiyatı Ödülü'ne layık görüldü. Damla, evli ve üç çocuk annesidir.

Yazarın diğer çocuk kitapları:

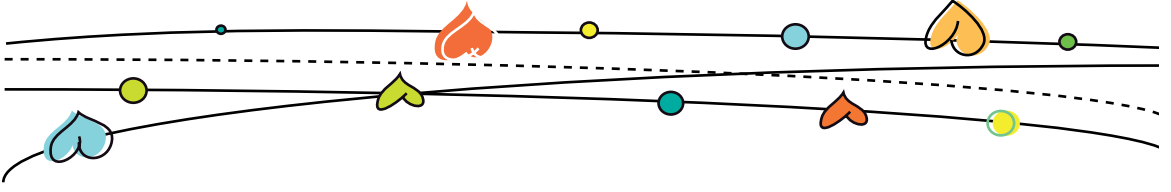
- Yoldaki İpuçları - Maceraya Yolculuk
- 365 Günde Sevgili Peygamberim

Bizim Evde Ramazan

Bu kitabın sahibi:

.....

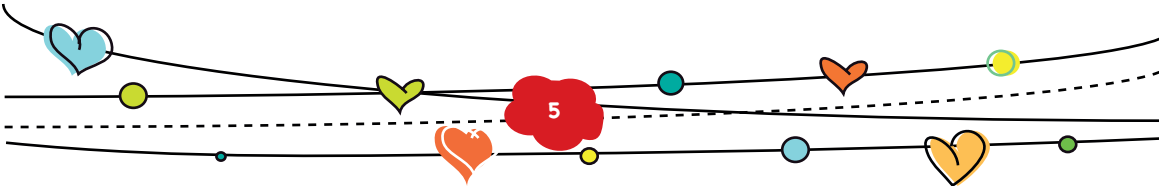
.....

Hoş Geldin Ramazan

Biliyor musunuz bizim evde Ramazan bir başka karşıllanır. Biz tam beş kardeşiz. Kalabalık olduğumuzdan mıdır nedir, bilemiyorum. Ramazan geldi mi evimizde bir şenlik bir şenlik ki sormayın! Ailenin en büyük kızı benim. Adım Reyhan. Benim küçüğüm Feyza, onun küçüğü Osman ondan sonra Halenur, en küçüğümüz kıvrıkcık saçlı, şeker mi şeker Zeynep.

Bizim evde herkes arkadaş gibidir. Annem ve babamla her şeyimizi konuşur ve paylaşırız. Babam bize hep “arkadaşlar” diye hitap eder. Annem ise bize “kuzularım” der. Anlayacağınız mutlu bir aileyiz. Problemlerimiz yok değil. Fakat biz her sıkıntıyı birlikte çözüp, aşmaya alışık olduğumuzdan çok fazla bunalmıyoruz.

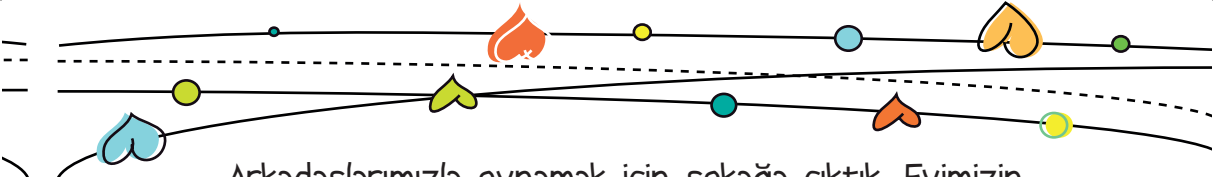
Komşularımızdan bir sürü arkadaşımız var. İçlerinden en samimi görüştüğümüz Ahmet Yasin'ler. İki kardeşler: Büyük abi Furkan, küçüğü Ahmet Yasin. Bir diğeri ise Kübralar:

Kübra'yla annesi birlikte yaşıyor. Babası o küçükken ölmüş. Onu çok seviyorum. O kadar iyi kalpli ki, melek gibi...

Bugün okuldan geldiğimizde çok sevinçliydik. Çünkü bu gece sahura kalkacağız. Eve geldik, evde tatlı bir telaş. Apartmandaki anneler bize toplanmış. Herkese sırayla mantılar yapılıyor. Yufkalar açılıyor. Sarmalar sarılıyor. Bütün bu hazırlıklar koca bir ay için tabii.

Evet bir yıl boyunca dört gözle beklediğimiz Ramazan sonunda geldi, hoş geldi. Akşam ilk teravihler kılınacak.

Arkadaşlarımızla oynamak için sokağa çıktık. Evimizin önündeki parkta oynadık. İp atladık, bisiklet sürdük. Sallıncakta sallandık. Ahmet Yasin:

– Ben bu gece uyumayacağım, dedi. Hepimiz şaşırдық. Merakla sorduk neden, diye.

– Neden olacak, uyursam sahura kalkamam. Kalkamazsam yarın oruç tutamam, dedi.

– Sen de saatini kur. Annelere söyle seni de kaldırırlar dedim.

Doğrusu hepimizin içinde aynı endişe vardı.

“Ya kalkamazsak?”

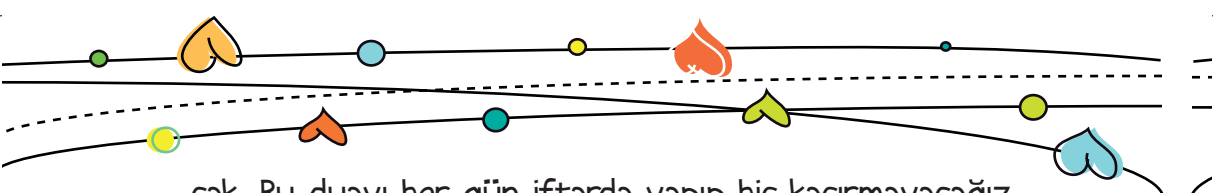
Babam akşam eve eli dolu dolu poşetlerle geldi. Koştuk ona yardım ettik.

– Babacığım, ne kadar çok şey almışsın böyle, dedim.

– Kızım bunlar Ramazan için, dedi.

Yemekten sonra babam bizi yanına çağırdı:

– Çocuklar, yarın Ramazan'ın ilk günü. Her yıl olduğu gibi Ramazan boyunca bizim evin her güne bir duası ola-

cak. Bu duayı her gün iftarda yapıp hiç kaçırmayacağız, anlaştık mı? Çünkü Ramazan'da oruçluyken yapılan bütün dualar kabul edilir, dedi.

Bu hepimizin hoşuna gitmişti. Bizim evde Ramazan geldi mi dualar sesli yapılır. Her gün birimiz yapar, hep birlikte amin deriz. Daha sonra babam devam etti:

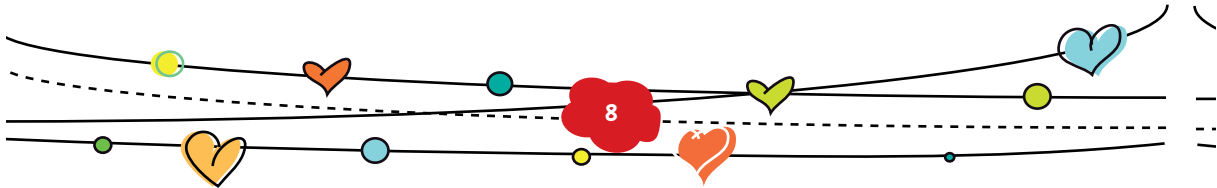
– Eeeeet, bugün ilk teravihleri kılıyoruz. Haydi hep birlikte teravihe, dedi.

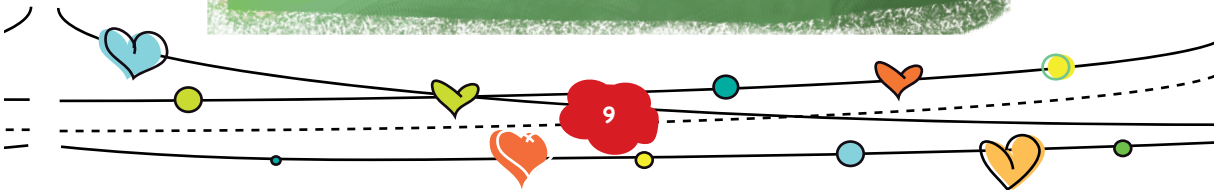
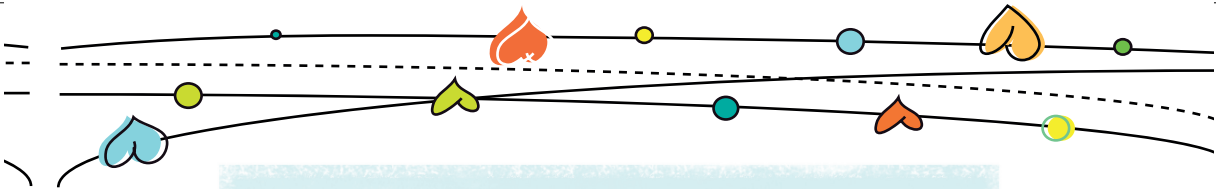
Kardeşim Zeynep daha çok küçük olduğu için:

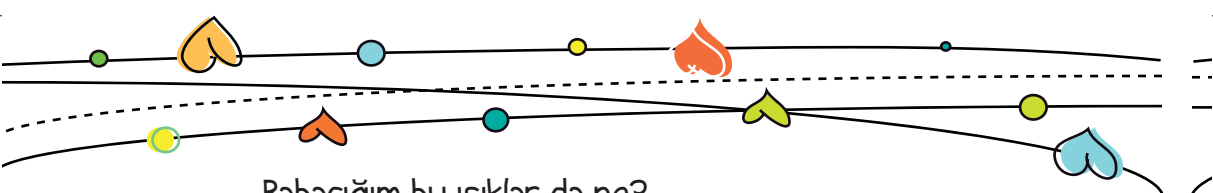
– Baba, tedaviye mi gidiyoruz? Ama ben iyiyim, hasta değilim ki, demez mi?

O kadar komikti ki! Hep birlikte gülüştük. Teraviyi tedavi anladi. Babam ona Ramazan'ın ve teravihin ne demek olduğunu anlatti. Aslında Zeynep bir açıdan doğru anlamıştı. Çünkü oruç tutmak hem ruhen, hem bedenen tedavi olmak demekti.

Hep beraber camiye gittik. O da ne! Her yer ışıl ışıl. Kardeşim sordu:

– Babacığım bu ışıklar da ne?

Babam gülererek cevap verdi:

– Onlara mahya, denir. Her Ramazan'da camiler böyle süslenir. Minarelere mahyalar asılır:

Mahyaları tek tek okuduk:

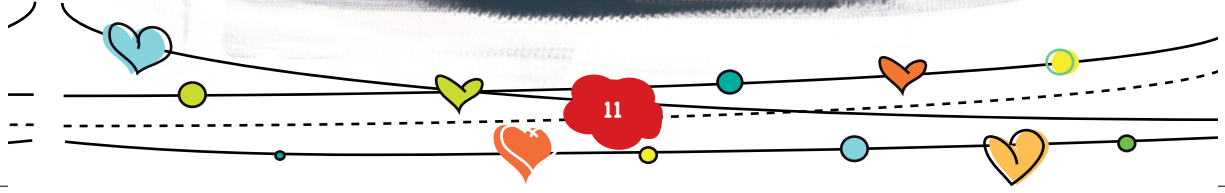
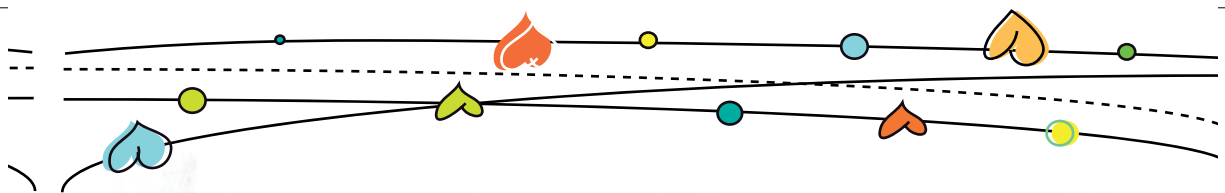
“HOŞGELDİN RAMAZAN”
“ON BİR AYIN SULTANI”
“HAYIR VE BEREKET AYI HOŞGELDİN”
yazıyordu.

Osman şaşkın şaşkın baktı ve:

– Ablaaa, bu ne güzel bir karşılama değil mi? Demek Ramazan yalnız bize gelmemiş. Herkese gelmiş, dedi.

– Tabii ki, dedim. Ramazan şu an tüm dünya insanlarına misafir:

Teravihleri kıldık. Camii tıklım tıklım doluydu. İnsanlar çok mutluydu. Salavatlar getirdik. Birlikte okunan salavatlar oldukça zevkliydi. İmam amcanın “Hoşgeldin şehri Ramazan” ilahisi çok güzeldi. Cami çıkışında bir amca namaza gelen çocuklara çikolata dağıttı.

– Kardeşim Halenur sordu:

Bunlar ne?

Ahmet Yasin cevap verdi:

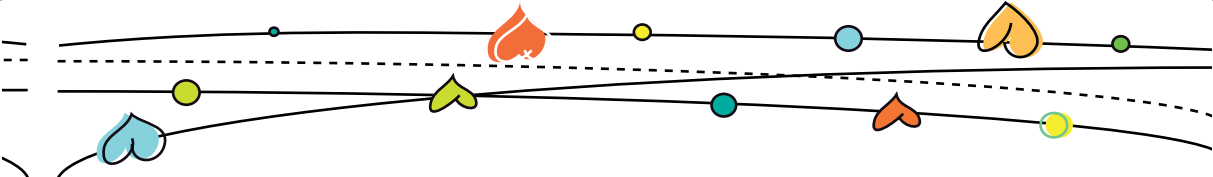
– Bunlar, Ramazan geldi tatlısı, dedi.

GÜLÜŞTÜK ve afiyetle Ramazan geldi tatlılarımızı yedik. Eve geldiğimizde erkenden yataklarımıza girdik. Bazı kişiler yemeği geç vakit yiyip yatıyor. Fakat biz özellikle sahura kalkmak istiyoruz. Çünkü Peygamberimiz de sahura kalkarmış. Onun yaptığını yapmak sünnetmiş. Sünnet işleminin sevabı ise çokmuş. Biz de öyle yapacağız. Yatmadan an nemle babama söyledik. Bizi de sahura kaldıracaklar.

Gece tatlı bir uykudayken annemin yumuşak sesini duydum:

– Kuzucuklar haydi! Vakit geldi, dedi.

Uykuyla uyanıklık arasında annemle babamın kendi aralarında konuşmalarını işittim. Babam:

– Sahur yemeği yemek sevaptır hanım. Peygamberimiz, “Sahurda yemek yiyiniz. Çünkü sahur yemeğinde bereket vardır” diyor. Annem devam ediyor:

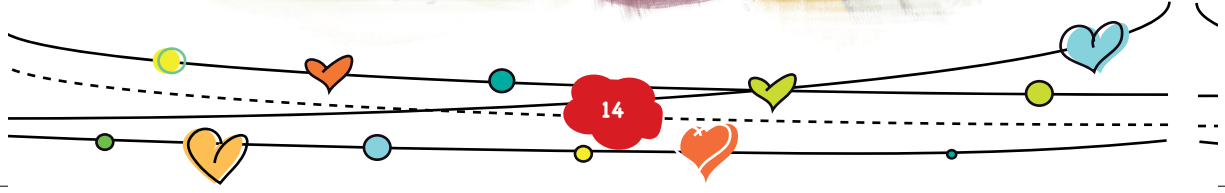
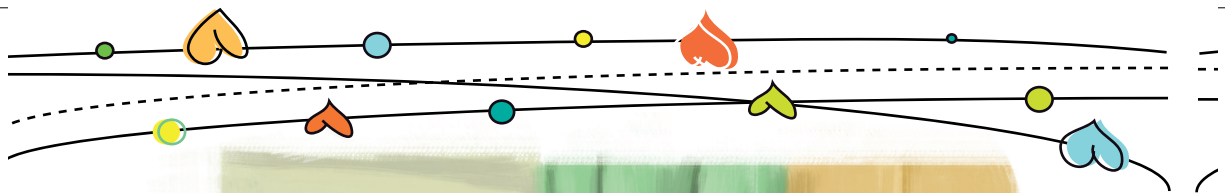
– Sahur yemeği oruca dayanma gücü verir. Sahurda yapılan dualar kabul edilir. Haydi kuzucuklarım sahur yemeğimiz hazır, diye seslendi yine.

Sahur lafını duyunca yataktan jet hızıyla fırladım. Kardeşlerim çoktan uyanmıştı. Dışarıda gümbür gümbür bir davul sesi. Ramazan davulcusunun sesiymiş meğer. Uykum açılışın diye balkona çıktım. Bir de ne göreyim? Bütün ışıklar yanıyor. Herkes sahura kalkmış belli, dedim.

En sevdiğim arkadaşım Kübra da balkondaydı. Bana el salladı. Çok mutlu oldum. Kardeşim Halenur yanıma geldi:

– Abla haydi gelsene! Bak annem neler neler hazırlamış, dedi.

Tam içeri girecekken Halenur’un bir sözüne çok güldüm:

– Abla bak, yıldızlar nasıl parıldıyor. Onlar da sahura kalkmış galiba. Bak mahyalarını da yakmışlar, demez mi?

Elimizi, yüzümüzü yıkayıp sofraya oturduk. Yarı uykulu gözlerle annemin yaptığı gözlemelere, böreklerle üşüştük. O kadar lezzetliydi ki. Doğrusu bu lezzeti Ramazan sofralarının dışında hiçbir sofrada bulamamıştık. Namazlarımızı kılıp yatağımıza girdiğimizde içimizde hoş, tatlı, mutlu duygular vardı.

Bizim Evde Dua

Allah'ım bizi Ramazan'a erİştirdiğin için sana Őükürler olsun. Onu bize hayırlı kıl. Allah'ım bizi seni sevenlerden et. Bizi sevdiklerinden et. Bizi rızana erİştir. Ahlakımızı güzelleştir. Her işimizi kolaylaştır.

Amin

1. Gün

Bugün karar verdim. Ramazan'ın ilk günü itibariyle Ramazan gnlg tutacağım, diye. Her gün ne oldu ne bitti yazacağım bundan sonra.

Bugün Ramazan'ın ilk gününe uyandık.

Sabah ilk kez kahvaltı yapmadan okula gidiyoruz. Osman uykucu olduğu için:

– Ohhh be iyi ki Ramazan gelmiş. Kahvaltı yapacağım saatte doya doya uyumuşum, dedi. Annem:

– Evet benim için de iyi oldu. Ramazan sayesinde haydi ođlum kahvaltıya demekten kurtuldum, dedi.

Zeynep küçük olduğu için evde annemle kalıyor. Biz dört kardeş babamla birlikte evden çıktık. Biz okula, o işe.